

נזיר מב

שבת חול המועד סוכות

משה שווערד

1. ספר שערים מצויינים בהלכה

דצריך לגלח כולו, משמע דאי לאו קרא הוה
אמינא דגם הכא סגי ברוב, אלמא דרובו ככולו
מדאורייתא. ץעי' בר"ן במס' חולין (ריש פרק
השוחט) דמדאורייתא רובו ככולו, ולא שאני
לן בין לכתחלה לדיעבד. זוכחי' מהר"ץ חיות
ציין לגמ' חולין (יט.) דאיכא פלוגתא אי
אמרינן רובו ככולו, וביאר החילוק בין שוחט
רוב שנים דקי"ל דאולינן בתר רובא, להא
דהכא דרובו ככולו, דודאי קי"ל דאולינן בתר
רוב דילפינן מקרא (משפטים כג-כ) "אחרי רבים
להטות", אבל אינו מוכח מקרא דהמיעוט
מתהפך להרוב, והוי כאילו אינו בעולם, ונמצא
כגון הכא שנתגלח ונשאר רק ב' שערות נאמר
רובו ככולו, זה לא אמרינן. וכתשו' חתם סופר ✓
(או"ח סי' קמ) מסביר ענין רובו ככולו,
דילפינן מסנהדרין דצריך שיהיו רוב בדעה
אחת מתוך כולם, דהיינו שיתועדו כולם, ואם
לא נתועדו כולם אלא רובם אינו כלום, ולעולם
שרינן המיעוט אחר הרוב, וכן עשרה אנשים
הוי עדה לדבר שבקדושה לתפלה ולקרה"ת,
ואם שבעה מהם לא שמעו קדיש וברכו, נמשך
המיעוט אחר הרוב, אבל אם אין לפנינו רק
שבעה לא אמרינן דבר שבקדושה, וכן רוב
הציבור שחטאו מביא המיעוט עמהם פר
בהוראה, וכן לענין טומאה וטהרה בעשיית
הפסח, אבל לא אמרינן דרובו ככולו דסגי
לאכול רוב מכזית מצה או פסח או לטבול
במקוה שיש בה רוב משיעור מקוה, ואיה"נ אם
יש מ' סאה ורובו מים כשרים ומיעוט שאובים,
נמשך חלק המיעוט אחר הרוב. ועי' בדברינו
לעיל (לא: ד"ה עין רעה) ובמס' שבת (צא:
ד"ה המוציא אוכלין). ושמעתי מקשים אמאי
בנשבע שלא אוכלנה אינו חייב עד שיאכל את
כולה, עי' בגמ' שבועות (כז:), וכן בנשבע
שאוכלנה דחייב לאכול כולה, ואמאי לא סגי
ברובה, לימא רובו ככולו, עי' בשו"ע (י"ד סי'
רלח סט"ו), וצ"ל דבגדרים ושבועות הולכים
אחר לשון בנ"א.

דף מב. זאת אומרת רובו ככולו מדאורייתא.
פירשו רש"י ותוס' מדגלי קרא הכא

2. שיטה מקובצת מסכת נזיר דף מב עמוד א

וצמח ראשו. שהמתין עד שצמחו וגדלו שערותיו. הא דקאמר וצמח ראשו ולא שהמתין עד לאחר שלשים יום
דאם כן עבד ליה סתירה דמתניתין עד זמן גדול ומגלה כהלכתו. אלא המתין עד שבעה דהיינו זמן שיכופ ראשו
לצד עיקרו. ואי בתוך שבעה גלח אותן שתי שערות הא לא מיבעיא לן. וחזר וגלח. אותן שתי שערות ששייר
בראשונה.

3. ספר שערים מצויינים בהלכה

דכל הסורק להסיר נימין מדולדלות מתכוין, ופרש"י דמדולדלות אבל עדיין לא נעקרו לגמרי, וכיון דמתכוין להשיר, הוה ליה דבר שמתכוין ואסור. ועי' ברש"י במס' שבת (פא: ד"ה אבל) דסורק במסרק הוי פסיק רישא, וחופף ומפספס פעמים שאינו משיר וכשמשיר דבר שאין מתכוין מותר. ועדיין צריך ביאור למה מותר לו לחפוף ולפספס, נחשוש שמא יעקר ויתכוין לזה, דומיא להא דאמרינן במס' שבת (יג.) לך לך אמרינן לנוירא לכרמא לא תקרב, וה"נ נאמר כן שלא יפריד שערותיו, ואפשר לחלק דע"י תאות אכילה ושתייה חיישינן לה ביותר מהכא, ועוד דמצינו במס' שבת (קמט.) דאסור לראות כמראה בשבת, שמא יראה נימין שאינן שוות עם שאר השערות ויגלחן, ולא מצינו גזירה זו בנויר, ויש לחלק דשבת שאני דהוא אסור רק באותו יום, ובמשך כל ימי השבוע מותר לו לעשות כן, חיישינן בשבת שמא ישכח, וכמו דגזרו שלא יצא החייט סמוך לשבת במחט התחובה לו, אבל בנויר שהוא אסור כל ימי נזרו כבר נתרגל ולא ישכח, ומה"ט גזרו שלא יתקרב לכרם דהרי רגיל הוא לאכול ולשתות, וכזה מצינו בשו"ע ה' פסח (סי' תמו ס"ג) ובטור"ז ובמג"א (סק"ה) דאסור ליגע בחמץ, ובה' יוה"כ (סי' תריב ס"י) כתב הרמ"א דמותר ליגע באוכלין, והטעם דבחמץ דאוכל שאר דברים חיישינן שישכח, אבל ביוה"כ דאינו אוכל שום דבר לא חיישינן דע"י שיגע ישכח ויאכל. וקצת סברא כזו כתבו התוס' בריש מס' פסחים דגזרו יותר בחמץ משאר איסורי הנאה, משום דחמץ מותר לו בכל השנה חיישינן שמא ישכח. ובסברא זו מפרשים על מה שאמרה חוה אל הנחש דעץ הדעת אסור בנגיעה, זהו משום דהתירו להם לאכול מכל עץ הגן, ורק מעץ הדעת אסור להם, לכן אסרו גם הנגיעה, והטעות היתה שאמרה בשם הקב"ה, וזה לא היה אמת.

משנה נזיר חופף ומפספס, אבל לא סורק. ומסקינן בגמרא דחופף ומפספס כר"ש דס"ל דבר שאין מתכוין מותר, אבל לא סורק.

4. שולחן ערוך יורה דעה הלכות גילוח סימן קפא סעיף ט

שיעור הפאה מכנגד שער שעל פדחתו ועד למטה מן האוזן, מקום שהלחי התחתון יוצא ומתפרד שם, וכל רוחב (ג) מקום זה לא תגע בו יד.

5. פתחי תשובה יורה דעה סימן קפא

(ג) מקום זה לא תגע בו יד - [עיי' בתשובת חתם סופר סי' קל"ט שנשאל מהגאון מהר"ר עקיבא איגר זצ"ל] מנא לן היתר סריקות פאת הראש למאן דמחמיר (בס"ב) אפילו במספרים כעין תער משום דלא ילפינן ראש

מזקן א"כ יש לאסור כל מיני הקפה ואפילו במסרק וכדתנן נזיר חופף ומפספס אבל לא סורק. והוא ז"ל האריך דאין שום פקפוק בזה לא מיבעיא לדעת הרמב"ם דיהיב שיעורא לפאת הראש ארבעים שערות אלא אפילו לשיטת הסמ"ג דאסור לגזוז ב' שערות מפאה המלאה מ"מ היתר גמור הוא למסרק והכי חזינן לרבנן קשישאי דעבדי הכי ע"ש ובסי' ק"מ מזה:

6. רש"י מסכת נזיר דף מב עמוד א

להשיר נימין המדולדלים - מן הראש אבל עדיין לא נעקרו לגמרי וכיון דמתכוין להשיר כי סורק במסרק הוה ליה דבר שמתכוין ואסור

7. פירוש הרא"ש מסכת נזיר דף מב עמוד א

אבל לא סורק דהוי פסיק רישיה כדמפרש בגמ' ורבי ישמעאל אומר אף לא יחוף באדמה דחשיב ליה פסיק רישיה:

8. מרומי שדה מסכת נזיר דף מב עמוד א

שם במשנה. נזיר חופף ומפספס אבל לא סורק. המפרש והתוס' כתבו שהוא בעפר. והכי מפורש לכאורה בשבת דף נ', דמקשה שם על הא דתניא ולא יחוף בהם שערו ואי ר"ש מישרא שרי דתנן נזיר חופף ומפספס, וכתבו התוס' שם דמוכיח הגמרא דמיירי באדמה, מדתנן ר' ישמעאל אמר לא יחוף באדמה כו'. אבל הרמב"ם גם בחבורו גם בפ' המשניות פ' חופף בשערו בידיו. והוא פלא, וגם מה שפסק כר"י. ויישב הכ"מ בדברים שאינם ברורים. ואולם לפי דברינו בהעמק שאלה פ' אמור סי' ק"ה אות ה', דפסיק רישיה דלא ניחא ליה בשבת קיי"ל דשרי, משא"כ בשארי איסורים אע"ג דר"ש משום דר"ע ס"ל דשרי כדאי' בב"ק דף קי"ג, בכ"ז אנן לא קיי"ל הכי, וכמו שהארכנו שם. ומעתה הא דאי' שם בכל הפין את הכלים חוץ מכלי כסף בגרתקין, לא כפי' רש"י דלהכי אסור בגרתקין משום שהוא רך והוא ממשק, והיינו שהוא פסיק רישיה אע"ג דלא ניחא ליה, ונתר חול אינו פסיק רישיה. אבל הרמב"ם מפרש דבכל הוא פסיק רישיה אלא משום דלא ניחא ליה שרי, אבל כלי כסף בגורתקין הוא מעשה אומן והוי תיקוני מנא. וברומי אדני ברייתא בנתר וחול הא ר"י והא ר"ש דמתיר בפס"ר דלא ניחא ליה, והקשה הגמ' אימא סיפא אבל לא יחוף בהם שערו ואי ר"ש מישרא שרי, פ' דלא נימא דבשערו ניחא ליה, וא"כ הוי פס"ר דניחא ליה, והתניא נזיר חופף אבל לא סורק, ומפרש הגמ' בנזיר דאתי כר"ש, והא דאסור במסרק משום דמכוין, אבל לא מכוין שרי ואע"ג שהוא פס"ר, וכר"ש משום ר"ע בב"ק שם, וא"כ ודאי אף באדמה שרי, וא"כ מכש"כ בשבת שרי אף בנתר וחול, אלא לר"ש ודאי שרי, ובנזיר משנתנו כר"ש משמיה דר"ע, דפס"ר דלא ניחא ליה מותר אפילו בכלאים, משו"ה שרי לחוף אפילו באדמה רק במסרק אסור. אבל ר' ישמעאל פליג באדמה משום שהוא משיר ודאי, והוי פס"ר דלא ניחא ליה ואסור, ואינו מותר לחוף אלא ביד. ומשו"ה פ' הרמב"ם נזיר חופף ביד משום דקיי"ל כר"י דפס"ר דלא ניחא ליה אסור בכה"ת. אבל ודאי ת"ק דר' ישמעאל הוא כר"ש משום ר"ע, מדתנן אבל לא סורק, הרי דרק מסרק אסור משום שמכוין להסיר נימין המדולדלות, והרמב"ם מפרש ביד כדי לאוקמי לפי ההלכה:

9. ספר שערים מצויינים בהלכה

אבל לא סורק. במס' שבת (נ:): הובא נמי משנה זו, ושם פרש"י דנזיר בחול ככל אדם בשבת, ועו"ש (פא:): פרש"י אבל לא סורק במסרק, ודאי משיר השער ומודה ר"ש בפסיק רישא ולא ימות, אבל חופף ומפספס פעמים שאינו משיר, וכשמשיר דבר שאינו מתכוין מותר. [ובתשו' הריב"ש (סי' שעד)] האריך בענין השתמשות במסרק בשבת, וחושש שהוא איסור תורה, דע"י שמחלקת השערות נתלשים איזהו מהן, והגם שאינה מתכוונת, מ"מ ניחא לה להשיר הנימין המדולדלין, ועדיין מחוברין הן והוי פסיק רישא דניחא לה. ועי' בכ"י (אר"ח סוס"י שמג). ועי' מה שכתבנו במס' שבת (ס. ד"ה הואיל ואשה).

10. שיטה מקובצת מסכת נזיר דף מב עמוד א

ר' ישמעאל אומר אף לא יחוף באדמה. [1] דחשיב ליה פסיק רישיה ולא ימות. הרא"ש ז"ל בפירושו. [2] אבל הר' עזריאל ז"ל כתב וז"ל: ר' ישמעאל אומר אף לא יחוף ראשו באדמה מפני שמשרת השער. דקסבר ר' ישמעאל דבר שאין מתכוין אסור. עד כאן:

11. רמב"ם הלכות נזירות פרק ה הלכה יד

נזיר חופף על שערו בידו וחוכך בצפרניו ואם נפל שער אינו חושש שהרי אין כוונתו להשיר ואפשר שלא ישיר, אבל לא יסרוק במסרק ולא יחוף באדמה מפני שמשרת את השער ודאי ואם עשה כן אינו לוקה.

12. כסף משנה הלכות נזירות פרק ה הלכה יד

[יד] נזיר חופף על שערו וכו'. שם משנה וגמרא ויהיב טעמא לאיסורא דסרוק משום דכל הסרוק להסיר נימין המדולדלות קא מתכוין. ומ"ש ולא יחוף באדמה מפני שמשרת את השער ודאי, שם במשנה ר' ישמעאל אומר לא יחוף באדמה מפני שמשרת את השער ובגמ' איבעיא להו מפני שהיא משרת את השער תנן או דילמא מפני המשרת למאי נ"מ כגון דאיכא אדמה דלא מתרא אי אמרת מפני שהיא משרת תנן היכא דידעין דלא מתרא שפיר אלא א"א מפני המשרת כלל כלל לא ואע"ג דלא איפשיטא פסק רבינו כלישנא דמיקל משום דספק נזירות להקל ואפי' באדמה המשרת כתב רבינו דאינו לוקה משום דאינו מתכוין להשיר וקי"ל כר"ש דבר שאין מתכוין מותר. ומ"מ איכא למידק אמאי פסק רבינו כר"י דיחידאה הוא ואפשר שהוא ז"ל סובר דר"י לפרש דברי ת"ק אתא:

13. לחם משנה הלכות נזירות פרק ה

[יד] ולא יחוף באדמה מפני שמשרת את השער וכו'. הרב בעל כ"מ תמה אמאי פסק כר' ישמעאל וכתב דאפשר דס"ל דלא פליג את"ק. אבל לא משמע כן מדברי רבינו ז"ל בפירושו המשנה שכתב והלכה כר' ישמעאל והלכה מכלל דפליגי. אלא דמ"מ יש לתת טעם לרבינו ז"ל משום דשקיל וטרי גמ' אליביה דבעי אי אמר מפני שהיא משרת או מפני המשרת וכיון דגמ' בעי לפרושי טעמיה משמע דהלכתא כוותיה ובבעיא פסק רבינו ז"ל לקולא משום דהוי בדבר דרבנן דאי איכא אדמה דלא מתרא לא אסרינן אלא אטו אדמה דמתרא והוי גזירה דרבנן וכיון דהוי ספיקא דרבנן נקטינן ליה לקולא אבל אין הטעם משום דספק נזירות להקל כמ"ש הרב בעל כ"מ ז"ל דלא נאמר כן אלא גבי כרי משום דלא מעייל איניש נפשיה לספיקא דאמר אם יהיה בכרי זה מאה כור ונגנב או נאבד בזה אמרינן דלא חייל אבל היכא דחל נזירות ולא ידעין אם ישיר שער או לא ודאי דזה הוי ספק בשל תורה לחומרא וגדולה מזו אמרו בגמ' בפ"ק דנזיר (דף ח') גבי רואין את הקופה כאילו מלאה חרדל דאפי' לר"ע דאמר דספק נזירות להקל דכיון דנזירות במאי נסלקיה דר"ע לא אמר דספק נזירות להקל אלא היכא דלא נזית לנזירות וכו' יע"ש:

14. חידושי הריטב"א מסכת מכות דף כא עמוד א

מתני' נזיר שהיה שותה יין כל היום אינו חייב אלא אחת. פירש רש"י ז"ל כי אי אפשר לחייבו אלא על מה ששתה תוך כדי דבור של התראה דאילו במה ששתה אחרי כן יוכל לומר אישתלאי, והקשו בתוס' דהא כהן שבא על חמש אלמנות או על אלמנה וגרושה וחללה וזונה בגופין מחולקין חייב בהתראה אחת על כל אחת ואחת כדמוכח בפרק עשרה יוחסין (קדושין ע"ז ב') משום דהוו גופין מחולקין ואמאי לימא אשתלאי, אלא ודאי דכיון שהתחיל בעבירה סמוך להתראה תו ליכא למימר אשתלאי על האחרות, וכן במי שהיה לפניו איסורין הרבה והתרו עליו על כולם ואכלן כולם חייב על כל אחד ואחד כיון שהתחיל באחת מהם תוך כדי דבור של התראה, וטעמא דהכא פירש ר"י ז"ל דהכא כיון שכל היין ששתה שם אחד וגוף אחד אע"פ שהולך ושותה בזה אחר זה הכל נחשב שתיה אחת כיון שאין כאן אלא התראה אחת, ולאפוקי היכא דהוו איסורין חלוקין או גופין חלוקין דחשיבא התראה אכל חדא וחדא.

אמרו לו אל תשתה ואל תשתה והוא שותה חייב על כל אחת ואחת. אע"פ שהיה שותה בלא הפסק, ולדעת ר"י ז"ל הוא הדין שאם היה מפסיק בינתיים דחייב בהתראה אחת, דאכל שתיה ושתיה חיילא התראה, דהא עבדינא כגופין מחולקין, ותנא נקט אידך דמשמע ליה רבותא טפי, והא דסגי להתראה באומר אל תשתה לישנא קלילא נקט דהא בעינן שיאמרו לו אל תשתה כדי שלא תלקה, אי נמי כיון דהתראה ראשונה התרו בו לגמרי מסתיין בהתראות אחרונות בלשון אל תשתה לחוד דכולהו על קמייתא קיימא.

15. מרומי שדה מסכת נזיר דף מב עמוד א

שם במשנה. נזיר שהיה שותה יין כל היום אינו חייב אלא אחת, אמרו לו אל תשתה אל תשתה והוא שותה חייב עכא"א. משמע דשתי ההתראות היו בפעם אחת, והוא שותה שתי רביעיות חייב שתים. אבל בחולין דף פ"ב הביא המשנה בזה"ל, אל תשתה והוא שותה אל תשתה והוא שותה, מבואר דדוקא בשתי שתיות בהפסקה, אבל אם שותה בבית אחת אפילו בשתי התראות אינו חייב אלא אחת, וכ"כ שם בתוס' ד"ה אלא פשיטא בבית אחת ובהתראה אחת פי' או בהתראה אחת כו', מבואר דבבית אחת אפילו בשתי התראות אינו חייב אלא אחת, והרי זה כמו בהעלמות לענין שוגג דאי' בשבת דף ע"א א' אכל שני זיתים

בהעלם אחד ונודע לו על אחת מהם כו', אמר רבא הביא קרבן על הראשון ראשון ושני מתכפרין כו', והקשה רש"י שם עמוד ב' מהא דפליגי באכל שני זיתי חלב בהעלם אחד ונודע לו על הראשון וחזר ונודע לו על השני ר"א חייב שתיים, ויישב רש"י בדוחק עיי"ש. אבל דעת הרמב"ם דכאן איירי שאכל שני זיתים בבת אחת, משו"ה דייק ונודע לו על אחת מהם ולא קאמר ונודע לו על הראשון, שהרי אכלם בבת אחת, משו"ה אין מחלקין לחטאת בשום אופן. משא"כ במחלוקת ר"י ור"ל מיירי שאכלם שלא בבת אחת אלא בהעלם אחד, משו"ה אמרו ונודע לו על הראשון כו', וה"ל לענין התראות במזיד. והא דאי' בפ"ה המשניות להרמב"ם בפ"ג דמכות בזה"ל, וכשהתרו לו ג"כ ואמרו לו זה שאתה שותה יש בו כך וכך שיעורים ועל כל שיעור ממנו אתה חייב מלקות, לוקה כפי השיעורין, וכך פ' בירו'. צ"ל והוא היה שותה כל רביעית בהפסק ובפנע"צ. משו"ה הוויין כשני התראות ושני שתיות. מכ"מ נראה דלפי גמ' דילן בכתובות דף ל"ג, דאם התרו לפני המעשה הרבה מצו למימר אישתליו, והכי פסק הרמב"ם ז"ל בפ"ב מהל' סנהדרין, ואינו כשי' הירושלמי, ובחיבורו לא הביא הרמב"ם את דינו של הירושלמי:

16. שיטה מקובצת מסכת נזיר דף מב עמוד א

וצריכא. דאי תנא יין הוה אמינא דין הוא דליחייב אכל חד וחד. כשהתרו בו על כל אחד ואחד משום דאכתי בניזירותיה קאי דהא תנן לקמן דהיוצא מן הגפן אינו סותר כלל מה שעשה. אבל טומאה דסתרא הכל אימא לא ליחייב אלא חדא קא משמע לן דמחייב. ואי תנא טומאה הוה אמינא שאני דחמירא שסותרת הכל אפילו בניזירות מרובה של מאה יום. אבל תגלחת דלא סתרה אלא שלשים יום אימא לא לילקי אכל חדא וחדא. קא משמע לן:

17. ספר במדבר פרק ו

(ו) כל ימי הזירו לה' על נפש מת לא יבא:
(ז) לאביו ולאמו ולאחיו ולאחתו לא יטמא להם במתם כי נזר א-להיו על ראשו:

18. רש"י מסכת נזיר דף מב עמוד ב

איתיביה אביי [1] כהן שהיה לו מת מונח על כתיפו כו' יכול יהא חייב ת"ל ומן המקדש לא יצא ולא יחלל - וה"ה לכהן הדיוט ונזיר נמי.

19. תוספות מסכת נזיר דף מב עמוד ב

איתיביה אביי [2] נזיר שהיה מת מונח לו על כתיפו

20. קרן אורה מסכת נזיר דף מב עמוד ב

רש"י בד"ה איתיביה אביי כהן כו'. לפי גירסא זו מפרש לה בכהן גדול דמוזהר על מתו גם כן והתוס' ז"ל גרסי נזיר ע"ש [3] ויותר היה נראה דגרסינן כהן ומיירי בכהן הדיוט. ולא גרסינן והושיטו לו מתו אלא הושיטו לו מת אחר. והיינו הך ברייתא שהובא בירושלמי דלעיל גם כן. ולפי זה לא נצטרך למש"כ התוס' ז"ל לשיטתם דרב יוסף סמי לברייתא מקמי מתניתין. אלא ברייתא מיירי היכא דקרובו מונח על כתיפו. וכת' הירושלמי שנטמא ברשות וכמש"כ לעיל.

21. תוספות מסכת נזיר דף מב עמוד ב

לא קשיא - אביי בא לתרץ מתני' וברייתא כאן שהוא מחובר למת [והתרו בו] ומושיטים לו מת אחר לא מיחייב דה"ל [מחולל] ועומד כאן שלא בחבורים שפירש כבר מהמת והושיטו לו מת אחר שפירש מן הראשון ואמרו לו אל תטמא אין כאן מחולל ועומד ותוספת אף בו ביום (בשעה) שנוגע במת הנוגע [בו] יטמא שבעת ימים כדרשינן בפרק אין מעמידין (ע"ז דף לז:): כל אשר יגע בו הטמא יטמא שבעה ודיקרב מיסאב ואחרי שפירש תוספת טומאה.

22. קרן אורה מסכת נזיר דף מב עמוד ב

גמ' אבל לנזיר ועושה פסח לא. יש לדקדק דמשמע דאי טומאה בחיבורין הוי דאורייתא. היה נזיר מגלח עליו. והא אפילו נוגע בכלים שנגעו במת דטמא טומאת ז' מהתורה. אפילו הכי אין הנזיר מגלח עליהם כיון דלא נגע במת עצמו. ויש לחלק בין טומאה בחיבורין דחשיב כנוגע במת עצמו לנזיר שנגע בכלים. ולקמן פ' כה"ג יתבאר באורך בזה. ובדברי הירושלמי שם.

23. תוספות מסכת נזיר דף מב עמוד ב

מאי שנא טומאה וטומאה דלא דהא מיטמא וקאי - ואין כאן תוספת [טומאה] קרינא ביה (טומאה) הא מיטמא וקאי ודומיא דטומאה וטומאה דלא לקי כגון מת על כתיפו והושיטו לו מת אחר קודם שפירש מן הראשון טומאה

[וביאה] נמי היכא דמת על כתיפו והלך לאהל המת והתרו בו משום לא יבא ומשום לא יטמא הא מיטמא וקאי ואמאי לקי על הביאה ואי בנוגע במת ופירש ונכנס לאהל המת הא אפילו טומאה וטומאה לוקה שתיים שהרי אין כאן מחולל ועומד

24. שפת אמת מסכת נזיר דף מב עמוד ב

בגמרא טומאה וביאה נמי הא מיטמא וקאי, תמוה לי הא רבה קרא דרש דחייבה תורה על הביאה לבד הטומאה, ומה בכך דנטמא וקאי, ונהי דלא יחלל ממעט מחולל ועומד מאיסור טומאה אבל לא מאיסור ביאה. ומתוך הדחק נ"ל, דלמסקנא דמשכחת לתרווייהו אם כן יש לקיים ב' הפסוקים, ואע"ג דהמקשן לא ידע דמשכחת ביחד טומאה וביאה, מכל מקום עיקר הכוונה לבאר הדינים דלא מיירי קרא רק בתרווייהו באין כאחת, ודרך הגמרא לפלפל בלשון קושיא ופירוקא כנ"ל.

25. ספר שערים מצויינים בהלכה

דף מג. בבית נמי כיון דאעיל ידיה איסתאב. פירשו רש"י ותוס' הא אוהל המת כמליא טומאה דמי, ומיד שהושיט ידו לפנים כאילו נגע במת, ואכתי לא קרינן "לא יבא", וכי עייל כוליה גופיה, טמא ומחולל ועומד הוא. והקשה במשנה למלך (טו"מ פ"ג ה"ג) נימא דגזירת הכתוב הוא דכל שהוא מכח שני שמות כגון טמא וביאה לוקה שתיים אע"פ שכבר מחולל ועומד, וכל שהוא של שם אחד כגון טומאה וטומאה, והוא כבר מחולל ועומד, אינו לוקה אלא אחת, ונשאר בלי תירוץ.

SEE

נזיר מב

תענית אסתר תשפ"ג

ADDENDUM